

РЕШЕНИЕ

№ 4935

гр. София, 20.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 11.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **11571** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Л. Д. Г. от [населено място] срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-6785-000001/05.12.2022 г., издадена от С. С. А. на длъжност полицейски инспектор в сектор САНДОАПТПП към отдел „Пътна полиция“ при ГД „Национална полиция“, упълномощена със Заповед № 3286з-2702/29.07.2022 г. на директора на ГДИН, с която, на основание чл. 22 от ЗАНН, вр. чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, му е наложена принудителна административна мярка (ПAM) - временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца и е отнето СУМПС №[ЕИК].

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила, като са развити в тази връзка подробни доводи в жалбата. Конкретно сочи, че са налице нарушения на чл. 59, ал. 2 от АПК, досежно липсата на фактически основания при издаване на заповедта. Моли се съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна.

В хода на съдебното производство жалбоподателят - редовно призован, не се явява и не се представлява. В депозираните по делото на 12.05.2023 г. и на 11.07.2023 г. писмени становища от адв. Б. се излагат подробни доводи по съществуващото на спора и се

моли жалбата да бъде уважена. Конкретно се поддържа, че с приетото в хода на съдебното дирене заключение на съдебна химикотоксологична експертиза се установява липсата на присъствие на наркотични вещества в биологичната проба на жалбоподателя. Претендира разноски съгласно списък по чл. 80 от ГПК (л. 104).

Ответникът – С. С. А. на длъжност полицейски инспектор в сектор САНДОАПТПП към отдел „Пътна полиция“ при ГД „Национална полиция“, редовно призована, не се явява лично и не изпраща представител. Ангажира писмено становище по съществото на спора (л. 125 и сл.) и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение в случай, че бъде поискано такова над минимално определения в Наредба № 1/2004 г. размер.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата. Административен съд – София – град, Трето отделение, 44 състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С оспорената в настоящото производство Заповед № 22-6785-000001/05.12.2022 г., издадена от С. С. А. на длъжност полицейски инспектор в сектор САНДОАПТПП към отдел „Пътна полиция“ при ГД „Национална полиция“, на основание чл. 22 от ЗАНН, вр. чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС“, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

За да постанови оспорения акт, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН серия АД, бл. № 380025 от 15.12.2022 г. (л. 9), че на тази дата, около 22.50 ч., в [населено място], [улица], с посока на движение от автогарата към [населено място] (изход), Л. Г. П., като водачът на „БМВ 535И“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Г. А. М., е управлявал автомобила под въздействието на наркотични вещества /амфетамин/, установено с техническо средство – D. T. 5000 с № ARMC - 0089, с проба № 000 42. Посочено е в АУАН, че на водача му е издаден талон за медицинско изследване № 0011008 за ФСМП – Р.. Водачът бил придружен от полицейските служители до медицинското заведение за даване на кръвна проба.

В цитирания АУАН, като мотиви за издаването му, е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП. Срещу така издадения АУАН от страна на водача на МПС не е депозирано възражение.

В хода на съдебното производство, като писмени доказателства е приета представената от ответника административната преписка, както и допълнително представените по разпореждане на съда документи, включително постановление за прекратяване на наказателно производство от 20.06.2023 г., издадено от прокурор при РП – Б. във връзка ДП № 3313М-460/2022 г. по описа на РУ – [населено място], пр.пр. № 11366/2022г. по описа на РП - Б. (л. 128 и сл.).

По делото на 07.06.2023 г. с писмо на зам.-началника на ВМА по диагностично - лечебната дейност (л. 111) е представена химико-токсикологична експертиза с рег. № И-5134 от 31.05.2023г. по ДП № 3313М-460/2022 г. по описа на РУ-Р., извършена във връзка с предоставения на жалбоподателя талон за медицинско изследване. От заключението на същата е видно, че вследствие на представени за изследване биологични проби от Л. Г. не е установено наличие на наркотични вещества – отрицателен резултат за наличие на метадон, опиати, тетраhydroканабинол/метаболити, амфетамин, метамфетамин, екстази (М.), кокаин,

както и на каквито и да е други наркотични или упойващи вещества.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което същата е процесуално допустима, а разгледана по същество е основателна:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването ѝ – чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Разпоредбата съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване, на която и да е от тях, дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата.

Според тази разпоредба, в приложимата ѝ редакция, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП хипотези, а именно – водачът управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техните аналози.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представената по делото заповеди – л. 15-17 е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от полицейските органи по чл. 142,

ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Видно от представеното по делото удостоверение рег. № 328680-4466 от 23.01.2023 г. на началник сектор „Човешки ресурси“ при ГДНП – МВР (л. 43), от 28.05.2021 г. (включително и към момента на издаване на ЗППАМ) С. С. А. заема длъжността полицейски инспектор, I степен, в сектор САНДОАПТПП към отдел „Пътна полиция“ при ГД „Национална полиция“ – МВР. В тази връзка следва, че към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспорения вид.

Процесната заповед е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на л.а. „БМВ 535 И“ с рег. [рег.номер на МПС] – Л. Д. Г., е управлявал в [населено място] под въздействието на наркотични вещества /амфетамини – полож./, с което е нарушил чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП.

В случая, съдът намира, че оспорената заповед е издадена при неправилно приложение на материалния закон.

С оглед законовата регламентация на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП (цитирана по-горе) следва, че задължителна предпоставка за законосъобразност на наложената на оспорвания ПАМ – е управлението на МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест.

Редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на МПС, трамваи или самоходни машини и/или употребата от тези водачи на наркотични вещества или техни аналози, е посочен в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Загл. изм. - ДВ, бр. 81 от 2018 г.). Съгласно чл. 3, ал. 1 и 2 от Наредбата при извършване на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, а употребата на наркотични вещества или техни аналози – с тест. Установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста (чл. 3а от Наредбата). При съставянето на АУАН за установена с техническо средство концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и при попълване на протокол за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози контролният орган попълва и талон за изследване (чл. 6, ал. 4). В талона се отразява изборът на лицето дали установяването на концентрацията на наркотични вещества да се извърши с доказателствен анализатор, или с медицинско и химическо лабораторно изследване.

По силата на чл.142, ал.1 АПК законосъобразността на заповедта за прилагане на ПАМ се преценява към момента на издаването ѝ, като се съобразят конкретните обстоятелства по случая. Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на

фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

В случая показанията на техническото средство са били оспорени от Л. Г. и е дадена кръвна проба и урина за химическо изследване.

Извършената съдебна химико-токсикологична експертиза с рег. № И-5134 от 31.05.2023 г. по ДП № 3313М-460/2022 г. по описа на РУ-Р., не е установила наличие на наркотични/упойващи вещества и психоактивни медикаменти. В тази връзка настоящият състав обръща внимание, че при наличие на кръвна проба /биологична проба/ законът предвижда именно резултатите от нея да са определящи - А.. чл. 171, ал. 1, т. 1 б. „б“, посл. изр. ЗДвП.

От доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят Г., като водач е управлявал МПС. Не се установява обаче последният да е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества, така както е прието от страна на административния орган. Действително същият е бил тестван с техническо средство Д. Т. с отчетен положителен резултат за наличие на наркотично вещество - амфетамини, но с оглед издадения на Г. талон за медицинско изследване, същият е посетил медицинско заведение в рамките на указаното време и е предоставил биологичен материал за изследване. От заключението на химико-токсикологичната експертиза безспорно се установява, че няма наличие на амфетамин, метамфетамин, метадон, опиати, нито на каквито и да е други наркотични или упойващи вещества. С оглед на това, съдът намира, че така посоченото фактическо основание за издаване на Заповедта, не отговаря на действителното фактическо положение, а именно – че около 22.50 часа на посочената в заповедта дата Л. Г. е управлявал МПС с марка „БМВ 535 И“, рег. [рег.номер на МПС] , след употреба на наркотични вещества - амфетамини.

При издаване на заповед от вида на оспорената в настоящото производство за налагане на ПАМ, административният орган действа в условията на обвързана компетентност и следователно при установяване наличието на предпоставките по чл. 171, т.1, буква „б“ от ЗДвП административният орган е задължен да издаде административен акт за налагане на ПАМ в съответствие с правомощията му по чл. 172, ал.1 от ЗДвП, но след като се запознае и анализира прецизно всички доказателства в административното производство и да посочи действителното фактическо и правно основание. В конкретния случай това не е сторено, а фактическото основание, послужило за прилагането на процесната ПАМ спрямо жалбоподателя е оборено, поради което оспорената заповед се явява постановена в нарушение на материалния закон. Не са налице и предпоставки за реализиране на превантивен, преустановителен или възстановителен ефект, по отношение на нейният адресат. Ето защо, обжалваната заповед следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в общ размер на 810 лева /съгласно представен списък по чл. 80 ГПК/, от които 800 лв. платено в брой адвокатско възнаграждение /л. 30/ и 10 лева – държавна такса.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед за прилагане на принудителна административна мярка №

22-6785-000001/05.12.2022 г., издадена от С. С. А. - полицейски инспектор в сектор САНДОАПТПП към отдел „Пътна полиция“ при ГД „Национална полиция“.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, да заплати на Л. Д. Г. с ЕГН [ЕГН], сумата от 810 /осемстотин и десет/ лева - разноси по делото.
Решението е окончателно.

СЪДИЯ: